

HARMONIA MOZARTIANA PRAGENSIS u sv. Martina ve zdi

Soubor *Harmonia Mozartiana Pragensis*, vedený dirigentem **Richardem Heinem** (SRN) a fagotistou **Lubošem Fajtem**, se systematicky věnuje interpretaci skladeb, jež byly označovány jako tzv. „harmonie“. Jde většinou o okteta (dva hoboje, dva klarinety, dva lesní rohy a dva fagoty, k nimž je příležitostně připojen i další nástroj – v tomto případě kontrafagot).

Ke koncertu v kostele sv. Martina ve zdi (17. 9.), který nastudoval francouzský host **Eric Baude-Delhommais**, byl přizván ještě na Kypru působící český pianista **Zbyněk Maruška**. Toho osmičlenný ansámbl doprovodil v *Concertinu pro cembalo* skladatele z první poloviny devatenáctého století **Josefa Triebensee**. Po nepříliš nápaditých *Variacích* téhož autora na téma z Mozartovy opery *Don Giovanni* nepřineslo ani *Concertino* po skladebné stránce nic převratného. V melodické invenci zůstal *Triebensee* v zajetí derivátu ze vzorů německého klasicismu; navíc je tu sólový part téměř překryt dechovým doprovodem (Maruška hrál na klavír; kdyby byl opravdu volil cembalo, nebylo by ho patrně slyšet vůbec). **Baude-Delhommais** řídil pak ve světové premiéře skladbu *Luciena Guérinela* (1930) *Rives effleures*. Slohově to byl ovšem prudký skok; z několikadílné skladby nejatrak-

tivněji zapůsobila druhá část, jejíž kompozičně do detailu propracovaná a promyšlená scherzová hravost v přechodech melodické linky mezi party má spontánní, muzikantsky živý spád. U ostatních vět, jež mají programový charakter (škoda jen, že dirigentovu v češtině a francouzštině pronesenému výkladu nebylo v chrámovém prostoru rozumět), mi trochu vadil poněkud rétorický, quasi „recitační“ a pateticky nadnesený styl hudebního vyjádření.

Přirozeným vrcholem koncertu se tak stalo provedení *Partity F dur, op. 73* **Františka Vincence Kramáře**, jímž se program vrátil zpět do předminulého století. Neobyčejně vtipně formovaná melodička skladby, kterou objevil **E. Baude** ve Francouzské národní knihovně v Paříži, barevně pestré posazení nástrojů a bohatá rytmická struktura činí z *Kramářovy* partitury velmi zajímavý doklad autorovy kompoziční dovednosti.

Výkon okteta (v *Guérinelově* skladbě se k němu přidal ještě kontrafagotista) byl po celý večer kabinetní ukázkou perfektní dechařské instrumentalistické jistoty a vyzněl naprosto přesvědčivě i v prostředí akusticky ne právě ideálního. Škoda, že do pečlivě připraveného tištěného programu se už nevešla jména devíti hráčů – všichni si uvedení zasloužili.

PETAR ZAPLETAL